

Written by

Friday, 12 September 2008 20:07 -

நாங்கள் மனித மாண்பு காக் கவும், சூயமரியாதைக் காகவமே போராடுகிறோம். மனிதனை ஒரு முழு மனிதனாக மாற்றுவதற்காக, நாங்கள் எந்தத் தியாகத்தையும் செய்யத் தயாராக இருக்கிறோம். இந்தப் புத்திரிகையாளர்கள், கடந்த நாற்பதாண்டுகளாக என்னை வதைத்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்கள் இன்றுவரை என்னை எவ்வளவு மோசமாக சித்திரிக்கிறார்கள் தரெயுமா? அவர்கள் இனியாவது இந்த முட்டாள்தனத்தைக் கைவிட்டு, நேர்மையுடன் சிந்திக்க வேண்டுமென்று கேட்டுக் கொள்கிறேன்.

பவத்தம் தழுவிய பிறகும் நான் அனதத்து அரசியல் உரிமைகளையும் உங்கள்குப் பற்றுத் தருவனே என்று உறுதி அளிக்கிறேன். என்னுடைய மறவைக் குப் பிறகு என்ன நடக்கும் என்று எனக்குத் தெரியாது. இந்த இயக்கத்திற்காக நாம் கட்டுதலாகப் போராட வேண்டும். பவத்தத்தை தழுவிய பிறகு ஏற்படும் இன்னல்களை, எப்படித் தீர்ப்பது என்பது குறித்து நான் உங்கள்குச் சொல்கிறேன். இதனை எதிர்கொள்வதற்கு என்ன விதமான முயற்சிகளை செய்ய வேண்டும் என்பது குறித்தும் நான் முழுமையாக சிந்தித்து விட்டேன். என்னிடம் ஏராளமான தீர்வுகள் உள்ளன. நான் எம் மக்கள்குக் கான உரிமைகளைப் பற்றுத் தருவனே. என்னிடம் நீங்கள் நம்பிக்கை கொள்ளுங்கள். எனக்கு எதிரானப் பிரச்சாரத்தில் எந்த உண்மையும் இல்லை.

ஒரு விஷயத்தைக் கண்டு நான் வியப்படைகிறேன். எங்கு பார்த்தாலும் விவாதங்கள் நடப்பெறுகின்றன. ஆனால், நான் ஏன் பவத்தத்ததைத் தழுவினேன் என்று ஒருவர்க்குக் கேட்கவில்லை. நான் ஏன் இந்த மத்தத்தைத் தவிர வேறு மத்தத்தைத் தழுவவில்லை என்று எவரும் கேட்கவில்லை. இந்த மக்கிய அடிப்படையைக் களே விதான் மதமாற்ற இயக்கத்திற்கு அடிப்படையான களே வியாகும். மதம் மாறும் போது, அது பரிசோதனையைக் கு உட்புத் தப்பட வேண்டும். எந்த மதம், ஏன் அது தழுவப்பட வேண்டும்? 1935 ஆம் ஆண்டு இயலோலாவில் இந்து மத்தத்தை விட்டொழிப்பதற்காக ஓர் இயக்கத்தைத் தொடங்குவதாகத் தீர்மானிக்கப்பட்டது. நீண்ட நாட்கள்குக் கு முன்பே நான் கறினனே: “நான் இந்துவாகப் பிறந்தாலும் ஒருபோதும் இந்துவாக சாக மாட்டேன்” நேற்று அதை நினைத்தும் காட்டினேன். நான் தற்பொழுது மிகுந்த மகிழ்ச்சியில் திளைத்திருக்கிறேன். நான் ஒரு கொடூரத்திலிருந்து விடுதலை பெற்றிருக்கிறேன். எனக்கு கண்மீதித் தனமான தொண்டர்கள் தவேனை இல்லை.

Written by

Friday, 12 September 2008 20:07 -

பவுத்தத்தை தழுவ விரும்புகிறவர்கள், அதை முழுமையாக ஏற்றுக் கொள்ள வணேண்டும். அவர்களின் உள்ளுணர்வு அந்த மதத்தை ஒப்புக் கொள்ள வணேண்டும்.

மனித இனத்தின் முன்னேற்றத்திற்கு மதம் இன்றியமையாததாகிறது. எனக்குத் தெரியும், ஒரு பிரிவினர் காரல் மார்க்ஸை படித்த பிறகு, மதம் தவேயைற்றது என்று கருதுகிறார்கள். அவர்களுக்கு மதத்தின் முக்கியத்துவம் தெரியவில்லை. அவர்கள் காலையில் எழுந்து காலை உணவரை ரொட்டி, வண்ணெய், கஹிழிக் கறி போன்றவைகளை சாப்பிட்டு நன்றாகத் துங்கி, திரைப்படங்களைப் பார்த்து அத்துடன் அவர்களுடைய அந்த நாள் முடிவடைகிறது. இதுதான் அவர்களுடைய கொள்கை. என்னுடைய கொள்கை அதுவல்ல. என்னுடைய தந்தை ஏழை. எனக்கு அத்தகைய வசதிகள் கிடையாது. நான் என்னுடைய வாழ்க்கையில் துன்புற்றதைப் போல யாரும் துன்புற்றிருக்க முடியாது. எனவே, ஒரு மனிதனுடைய வாழ்க்கையில் வசதிகள் இல்லையென்றால், அவன் எவ்வளவு துன்பப்படುವான் என்பதை என்னால் உணர முடியும். பொருளாதார மமேபாட்டிற்கான ஓர் இயக்கம் தவே எனப்பதனை நான் அறிவனே. நான் அந்த இயக்கத்திற்கு எதிரானவன் அல்ல. மனிதன் பொருளாதாரத்தில் முன்னேற வணேண்டும்.

ஆனால், இவ்விஷயத்தில் நான் ஒரு முக்கிய வறோபாட்டைக் காண்கிறேன். எருமனை மாட்டிற்கும் மனிதனுக்கும் வறோபாடு உண்டு. எருமனை மாட்டைக் குதின்மும் புண்ணாகக் குதவே. மனிதனுக்கும் உணவு தவே. ஆனால், இவனை இரண்டிற்கும் உள்ள வறோபாடு என்னவெனில், எருமனைக்கு அறிவு இல்லை. மனிதனுக்கு உடலும் அறிவும் இருக்கிறது. எனவே, இவனை இரண்டு குறித்தும் அவன் சிந்திக்க வணேண்டும். அவனுடைய அறிவு பண்படுத்தப்பட வணேண்டும். மனிதனுக்கும் பண்பட்ட மனிதனுக்கும், உணவதைத் தவிர வறோ எந்த உறவும் இல்லை என்று நினகைக்கும் மக்களுடனும் நாட்டுடனும் உறவு வதைத் குக் கொள்வதில் எனக்கு விரும்பம் இல்லை. மக்களோடு உறவு வதைத் குக் கொள்ள மனிதனுக்கு நல்ல உடலும், அந்த உடலைப் பணுவதற்கு அறிவையும் பண்படுத்த வணேண்டும். இல்லையெனில் மனித இனம் முன்னேறியதாகச் சொல்ல முடியாது.

Written by

Friday, 12 September 2008 20:07 -

ஓர் மனிதனின் உடல் அல்லது மனம் ஏன் பாதிக்கப்படுகிறது? ஒன்று அவன் நோய்வாய்ப்பட்டிருக்க வேண்டும் அல்லது அவன் மனது புத்துணர்ச்சியின்றி இருக்க வேண்டும். மனதில் புத்துணர்ச்சி இல்லையெனில், அங்கு முன்னேற்றம் இருக்க முடியாது. அவனுக்கு ஏன் புத்துணர்ச்சி இல்லை. இதற்கான முதல் காரணம், மனிதன் எந்த வாய்ப்புகளும் வழங்கப்படாமல் வகைக்கப்பட்டிருக்கிறான் அல்லது அவன் முன்னே எந்தவித நம்பிக்கையுமின்றி வகைக்கப்பட்டிருக்கிறான். இத்தகு சூழலில், அவன் எப்படிப் புத்துணர்வோடு இயங்க முடியும்? அவன் நோயுற்றே கிடக்கிறான். தன்னுடைய உழைப்புக்குரிய பயன் கிட்டும்போதுதான் அவன் புத்துணர்வு பெறுகிறான்.

15.10.1956 சென்னை மருத்துவக் கல்லூரி மருத்துவப் பரீட்சை

நன்றி: தலித் மரசு